

Tündérpalota a Duna partján
PESTI VIGADÓ 150
- középiskolás verseny -

2015 októbere

A pályamunkát készítő csapat neve: **Horcruxok**

A csapat tagjai:

- Hoffmann Elina
- Lelik Márk
- Major Kitti
- Puskás Renáta
- Varga Katalin

Felkészítő tanár: Kovács Smit Edit

A temerini Teleky Algéd gróf elveszett naplójának darabjai 1896-ból

– Apuu, apuuu! Nézd mit találtam! – kiáltott a szőke kislány, egy ütött-kopott, megrongyolódott könyvecskét szorongatva. Aprócska, piros pöttyös ruhája csak úgy repült a szélben, miközben édesapja felé rohant.

– Kicsi csillag, hát mit szedtél össze már megint? – kapta fel mosolyogva apja, és lassan, nehogy valami baja essen, kihúzta a lányka gyenge szorításából a régi tárgyat. „Micsoda érdekes fordulat. Egy történész kertjében egy régi napló.” Óvatosan lefújta a port, így a borítón tisztán kivehető lett egy címer képe. Letette lányát, majd kézen fogta, és a nappaliba siettek.

– Gyere pici! Ezt megnézzük közelebbről. Látod, mennyi kincset rejthet egy felásott kert? – mondta szórakozottan.

1896.02.11. kedd

Reggel 8 óra 15 percz. János már hatodszorra sorolja, mennyire eleje van abból, ahogyan minden másodperczen összekocczannak a fogai. Pedig még csak néhány percze zötykölödiünk a vonaton Pest felé. Az esti bor fanyar íze még a számban. Mintha én ittam volna meg a temerini kocsmá összes borát. Enni kéne. Oh, mily szerencse, hogy az én drága anyácskám sosem feledkezik meg rólam. Reggelire szalonnát és hagymát pakolt, Jánosnak viszont csak egy fél kenyere van - ennyire tellett neki. Hát igen... egy inasnak ugyebár nem járhat annyi, mint nekem, aki több évszázados nemesi család sarja... Bumm! - egy madár az ablaknak loccsant. Elment az étvágyam. János most mégis jóllakik... Jaj, ne! Tintás lett a kabátom! Jöcskán elbóbiskoltam, az inasom szerint nem sokára Pestre érünk...

Tolonvás volt a pályaudvaron, a nagy tömegben alig jutottunk ki. Hintóba ültünk, és lassan a szálló felé döcögöttünk. Szép kis hely a Royal! Mihamarabb elküldtem Jánost, hogy tudakozódjon a foglalás felől. Legalább hasznom is volt a vén korbélyból. Elmaradt jó darabig. Beültem a kávézóba egy pohárra. Körülnézvén azon morfondíroztam, hogy a kávézó beltéri falainak arany és bordó mintázata mennyivel jobbat mutatna a szalonomban. A székem is lehetett volna kényelmesebb, de azért kibírtam. Nagy sokára jött János.

A szobám türhetőnek mondanám. Van ágy, és szék, és tükör. Ágyam támláján a faragás nincs izlésemre. A fürdőszobában a tükör kerete fa, de aranyo-

zott. Ilyet sem láttam még! Kastélyomban minden nemesi... Miért van mindenki elragadtatva vele? Mármint a Royallal.

1896.02.12. szerda

Korán keltem. Az ágy nem volt olyan kényelmes, mint úri lakomban. Reggelire kolbászt, vaját és „friss” zsemlet ettem. Úgy döntöttem, nézelődök kicsit Budapesten. Elindultam a promenádon, gondoltam, majd meglátom, merre visz az út. Körülöttem mindenféle emberek kóborogtak. Hallottam, ahogyan mellettem egy fiatal pár a Citadella szépségeiről beszélt. Szóltam Jánosnak, hogy szerezzen valami fuvart. Meglepően gyorsan ment, csaknem száguldottunk felfele a Gellért hegyen. Ha jól emlékszem a Habsburgok emelték nem réziben. Kíváncsi voltam, mire is a „nagy név”... Talán mégsem alaptalan, igazi fellezvár! Meglehetősen nagy területen fekszik, szemmértékre vagy 200 méter hosszú lehet. Félelmetes, hatalmas, elrettentő falak. A városra néző ágyúállásoktól egy kicsit megboronganam. Még jó, hogy tudom, miszerint csak diszlovésekre használatosak. Hátborzongatóan gyönyörű. A friss hegyi levegőn aztán egy jólesőt rá is gyújtottam a pipámra. Ekkor kaptam észbe, hogy a kocsi említett valami Fortuna éttermet – hiszen megéheztem.

A kocsi egy kétemeletes épület előtt lassított. Az előtérbe ócska luxus fogadott. Vörös bársonnyal borított székek, bár a fényük már kopott. Elegánsnak tervezett, de már elavult. Hely egy szál sem volt. Ha már enni akartam, kénytelen voltam szerezni egy új ismerőst. A sarokban észrevettem egy őzes öregembert, aki újságot

olvasott. Pont megfelelt. Röstelve odaültem mellé, és beszélgetni kezdtem vele. Kellemes ebéd volt. Finom falatok, és meglepően jó társaság. Áldott jó lélek az a Pista. Elcsesztünk. Hallottam a város történetéről, látványosságairól és még programot is szerveztem másnap estére. Fővárosi bál, a Vigadóban. Ekkor jutott eszembe! Oda mégsem mehetek tintás kabátujjal! Tüstént kerestem is valami kis boltot, és beszereztem egy frakkot, kemény inget, csokornyakken-dőt, kesztyűt. A kékfényű kemény kalapom és sétapálcám még megfelelt a megjelenésnek.

Micsoda aljas pénzesalók ezek a fővárosiak! Igazán színvonalas hely volt, meg minőségi áru is, de ami sok az sok! Még 5 krajczárt sem engedett lealkudnom, pedig bevettem mindent: kedvességet, fölényességet, minden rangomat és örömet. Nem segített. Kénytelen voltam teljes árat fizetni. Remélem, lenyűgöz a bál is és a Vigadó is, ha már ennyit kiadtam a göncökért! A nagy izgalomra jól esett volna egy erős fekete. Utam így a Hadik kávézóba vezetett. Amíg ott üldögéltem, egy koros ember jött az asztalomhoz, és megkérdezte, hogy leülhet-e, mert minden asztal foglalt. Nem örültem neki, de mivel nem volt társaságom, elfogadtam. Rey Rezső Lajosnak hívták. Miután kiderült, hogy ő a Royal szálloda építész, megváltozott róla a véleményem, mégha közel sem olyan a szálló, mint az én fellegrám. Nem is tudom leírni, hogy mi mindenről beszélgettünk még a harmadik pohár bor után.

1896.02.13. csütörtök

Ismét a mánaposság uralta reggelem. Csak reméltem, hogy a reggelinél valami zsírban gazdag ételt fognak felszolgálni. Hosszú évek tapasztalata megmutatta, hogy az sokat segít. És a friss levegő is jót tesz, tehát megfogadtam újdonsült barátom tanácsát, és meglátogattam a Beleznay kertet. Ott a levegő is tiszta volt és az ebédproblémám is egyből megoldódott. Spekuláltam kicsit, végül ezembe jutott: a Rákóczi út és a Puskin utca sarka.

Valóban nagyon szépnek és rendezettnek tűnt. Egyetlen gond volt, hogy télen nem igazán lehet élvezni a természet szépségeit. Viszont az étterem ajtajára kifüggesztett étlapról azonnal lehetett látni, hogy elég jutányosak az árak, és ezt szimpatikusnak találtam, főleg az öltöny után. Itt még szabad hely is volt! A pincér ajánlata a hely specialitása volt: sült és paprikás csirke, sashegyi borban. Tetszősnek véltem, megkóstoltam. Jánosnak megtette a töltöttkáposzta is. Na, pecsenye nélkül! Nehogy túlságosan elkényeztessem!

A bál előtt szundítottam egyet. Úgy éreztem, hosszú este elé nézek. Sietősen borotválkoztam, felöltöztem, persze veződtem a nyakkendővel rendszeren. János szerzett fuvar. Végre önállóan is végezte a dolgát.

Odaértünk a Vigadóhoz. Utamon ez a látvány nyűgözött le a legjobban. Mily' szép volt az est Budapesten! Az év farsangzáró bálja is egész hangulatosnak ígérkezett. Minden terem zsúfolásig telt. A feljáróban egyenruhás hajdúk álltak kivont karddal. A táncrendet szép börtárczába foglalták. A hangulatot leírhatatlannak találtam. Az a pletyka járta, hogy az uralkodónak is meg kellett volna

jelennie, de ahogy kivettem levegőből, mégsem fűztek ehhez nagy reményt. Mint később kiderült, jól is gondolták. Elvegyültem a tömegben, hátha találok valakit, akivel kellemeresen tölthetem majd az időt.

Néződtem, majd ittam is valamit. Így mire játszani kezdtek a zenészek, felszabadultam a tánczhoz. Egyszer csak leesett a lábam elé egy kendő... azaz egy róka fark. Lehajoltam érte. Egy gyönyörű bokát pillantottam meg, de még a cipője! Mint a híres Váci utcán sétáló mágnás leányoké! Csak ez még annál is szebb volt. Kiegyenesedtem. Igazán szép nyaka volt. Szép, fehér, hajlékony. A haja a fényben, mintha vörösréz színben arannyá vált volna. Odaadtam neki. Elbűvölt a mosolya. Láttam rajta, hogy kissé röstelli, amiért ilyen kis ügyetlenke, de hát na. Egy percig csak szorongattam a szegény rókának a farkát, és bámultam a lány arcát, majd arra ocsúdtam, hogy az őszinte mosoly kezd torzzá, kínossá válni a csönd miatt. Bemutakoztunk egymásnak. Anna. Annácska, édes Anna! Még beszélni is élvezet! Előbbre engedtem, hogy kifurakodjunk a tömegből.

Betértünk volna a földszinti kávéházba, de az zárva volt a bál miatt. A lépcsőház ámulatba ejtett bennünket, hiszen felette üvegtető pompázott (olyan, amilyen az én palotámban is lesz). A falakon a félhomályban nehezen kivehető képek álltak. Anna szerint magyar legendákat ábrázoló olajfestmények. Meg is lepődtem, nem csak szép ez a leány, hanem okos is. A Cremegetárban Anna ismerőseivel futottunk össze, még hozzá nem is akármikkel. Wagner Sándorral és Than Mórral. Bizonyára éppen egymás műveit vitatták, vagy épp a nőkről volt szó. Ki tudja? Than mesélt nekünk „Attila lakomájá”-ról, ami előtt épp megálltunk. Tisztán emlékszem a címére. A képen barbárok állottak a vezér elé, dalokat

énekelték a hőstetteikről, s győzelmeikről. Később Anna mesélt Sándor helyett a „Mátyás viadala a cseh Holubárral” című festményéről. Mikor végre kettesben maradtunk, elárulta, hogy Svájcban nevelkedett, egy leánynevelő intézetben, ahol sokat tanult a művészetekről. Most a nagynénjéhez költözött Budapestre. Egész este arról beszélgettünk, melyik falakat milyen tapétával vonták be. Hihetetlen, hogy ez a leány milyen művelt volt. Majd táncz közben vettem a bátorságot, s elhívtam a szállóba. Szerencsére igent mondott.

1896.02.14. péntek

Kora reggel felriadtam, Anna sehol. Ilyen gyönyörű teremtest... De hová lett? Lelépett volna? Ah, bolond ez a fehérség! Füstölnöm kellett, de a kabátom sehol. A bálban hagytam. Nem csoda, úgy égett a bőröm Annácskától, mint a tarjáni szén. Visszamentem a Vigadóba. Csak reméltem, hogy senki sem lát meg ebben a tintás rongyban. Csak ekkor láttam igazán a Vigadó külső pompáját! Gyönyörű, masszív kő borította, közepén egy kisebb „púp” volt, ami szerintem a tánczterem belmagassága miatt lehetett. Mondjuk, furcsának találtam, hogy a főbejárat mégsem ezen az oldalon van. Nem értettem, minek hagytak ennyi helyet a kocsiknak – vagy tizenöt fogat idefér. Teljesen fölösleges. Vagy csak Anna szavai visszhangoztak a fejemben? Óó, Anna! Nem is akarok rá gondolni. Inkább az elveszett kabátomról érdeklődtem. Hál' Istennek meglelt! Az első dolgom a pipázás volt, majd eszembe jutott, hogy harapnék is valamit. Még jó, hogy egy kis időt eltölthettem a vén tökfilkó János nélkül. Úgy döntöttem, hogy

a Wampetier vendéglőbe térek be. Úgy hallottam, újfajta fröccsöt készítenek, hát nekem is meg kellett kóstolnom. Elégé undorító volt. Szóda helyett valami elképesztően rossz folyadékkal hígították a bort. Végül kiderült, hogy a kovászos uborka leve volt a bűnös. Ha tudtam volna... Ezután visszaballagtam a Royalba, és meglepett, mikor Jancsi inasom, már a szálló előtt várt a csomagokkal. Még hintót is rendelt. Kijutottunk a pályaudvarra és fel is szálltunk a vonatra minden gond nélkül. Ekkor kezdtem az éjszakáról gondolkodni. Írok neki!

Kedves Anna,

Mivel a lakezimét elfelejtettem elkérni, nehézséget okozhat a levél kézbesítése. De majd csak kizondolok valamit.

Az este elkápráztatott mind a szépségével, mind az eszével. Fiatal korom óta mindig úgy véltem, hogy a művészet unalmas. Ám kegyeddel igen szórakoztató volt!

Meg kell ismételni ezt az estét! A legközelebbi ünneprégre újra feljövök, és visszautazhatnánk a mi legkorábbi perzeinkbe, amikor a nyakán végig simíthattam a kezem a mell

– Hohó, ez már nem kislányoknak való ám! – kuncogott a történész-édesapa. De választ nem kapott, helyette csak nyugodt, egyenletes légzést hallott. Mérhetetlen szeretettel karjába vette az alvó csöppséget, ágyába vitte, puszit nyomott a homlokára. Azután elgondolkodott az olvasottakon és dzsentrí ósének bohókás alakján...

Felhasznált irodalom:

- Holló Szilvia Andrea: A pesti Vigadó – Tündérpalota a Duna partján, MMA, Budapest, 2014.
- Magyarország alaptörvénye (2012. január 1.) – Magyar Közlöny Lap- és Könyvkiadó Kft., Budapest, 2014.
- Vasárnapi ujság 1896. február 9.
- <http://mek.oszk.hu/09500/09536/html/0003/17.html>
- https://hu.wikipedia.org/wiki/Tisza_Istv%C3%A1n
- www.szeretlekmagyarorszag.hu
- www.gasztrokommando.blog.hu
- <http://epiteszforum.hu>
- www.hotdog.hu
- www.illespanzio-vadaszetterem.hu